

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. VIII. Tractatur quomodo benè fecerit non discedendo totaliter ab oratione, quo animam perderet, & quam sit excellens remedium ad recuperandum, quod perditum est, & licet quandoque contingat, vt ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

CAP. VIII.

Tractatur quomodo benè fecerit non discedendo totaliter ab oratione, quo animam perderet, & quam sit excellens remedium ad recuperandum, quod perditum est, & licet quandoque contingat, vt intermittatur, consilium dat, vt illa reassumatur.

NON sine causa vitæ meæ tempus examinaui, posteaquam vt video, vix alicui placebit, videndo rem ita instabilem. Cuperem equidem, vt lector me abhorreret, videndo animam meam ita obstinatam & ingrattam illi, qui tanta mihi beneficia exhibuit. Desiderarem repetere aliquoties, si mihi daretur licentia, in quibus toto illo tempore à Deo defeci, eo quòd columnæ orationis non inhæserim. Hoc mare tempestuosum, per spacium viginti annorum sæpius cadendo, & difficulter surgendo transiui, quia statim post cecidi: & in hac vita paruum habui perfectionem, quia peccata venialia parum curavi, mortalia verò timebam, eaque fugiebam, non tamen eo modo quo debebam, ex quo neque periculum, nec occasiones deuitauerim. Vita illa mihi multùm molesta fuit, vt vix similis imaginari possit; quia de Deo non gaudebam, neque de rebus mundanis in mundo satiari poteram, cumque in delitijs essem mundanis,

danis,

danis, recordando quid DEO deberem, sum-
mopere affligebar. Quando cum Deo con-
uersabar, affectiones humanæ me molestabant;
pugna illa ita erat mihi molesta, vt nesciam
quomodo illam, per vnum mensem, ne dicam
tot annis sustinere potuerim. In hac via, Dei mi-
sericordia clarescit, quam mihi exhibuit, quan-
do mundana tractando causa fuerim me dare ora-
tioni: Nescio enim vtrum in hoc mundo ali-
quid periculosius inueniri possit, quam Rege
sciente & vidente, velle Regem tradere, atque
de eo tradendo conuenire & concludere? ma-
ximè cum Rex non possit non semper esse præ-
sens. Quamuis verò Deus sit semper vbique
præsens, videtur mihi quod alio modo sit illis
præsens qui se volunt dare orationi, animaduer-
tunt enim quod illos videt Deus, vbi alij transi-
gunt tempus, & non considerant, quod illos
videat Deus. Verum quidem est, quod aliquot
annis & mensibus me custodiebam, ne Deum
offenderem, & me orationi dabam, & quia quæ
scribo, ita sunt, vt de illis tracto, sed parum dierum
bonorum recordor, qui pauci esse debent, &
multi illi, qui non sunt boni. Rarius accidit quin
longas habuerim orationes, excepto quando ex
infirmate nimium grauabar aut occupabar.
Quando eram infirma, meliùs cum Deo con-
uersabar, & studebam vt illæ personæ quæ me-
cum tractabant, in eodem permanerent statu, cū
sua diuina Maiestate, cui meas offerebam ora-
tiones; sæpius de Deo loquebar, excepto illo
anno

anno de quo dixi, in viginti octo annis, ex quo
cœperam orationi vacare. Plusquam decem &
octo annis durauit eiusmodi pugna, & contem-
tio, tractando de Deo & mundo, in alijs verò
occafio mutata fuit, licet adhuc parua remāserit
pugna: sed remanēdo in ministerio diuino & va-
nitatis cognitione, omnia mihi dulcia fuerunt,
prout postea dicam. Hoc ad longum narraui,
vt diuina in me misericordia eluceſcat, nec non,
vt mea ingratitude, & illud bonum, quod Deus
animæ concessit, cognoscatur, quando se ipsam
per orationem cum ardenti desiderio, & prom-
pta voluntate disponit, quamuis non seipsam
inueniat ita dispositam vti conuenit, in pecca-
tis perseuerando, & in tentationib. quas Diabo-
lus ei proponit: sed finaliter & pro certo teneo,
quod Deus eum conducet ad portum saluatio-
nis, sicuti in me ipsa experta loquor, faxit Deus
ne amplius cadam.

Bonum quod acquirit, qui se in oratione ex-
ercet, (de mentali loquor,) in libris Sanctorum,
& doctorum inuenitur, de quo sit Domino glo-
ria, pro omnibus quæ in illis inueniuntur. Sed
si hoc non esset, licet humilis non sim, non tamē
ita sum superba, vt de hoc ausa fuiffem loqui.
De eo tantum loquor, quod per experientiam
habeo, vt scilicet, qui orationem incœpit, illam
non omittat ob peccatum aliquod commissum,
sit qualecunque; quia oratio est remedium, vt
ad salutem reuertatur, sine qua ipsi erit difficile,
& non permittat se eo modo à Dæmonio supe-

rari sicuti ego, quæ per humilitatem orationem intermiseram. Credo quod non possit non verbum Domini permanere, quò quotiescunque verè homo pœnitet, cum firmo proposito Deû non amplius offendendi, denuo renouetur prima cum Deo amicitia, & incipit illi concedere primam gratiam, & aliquoties maiorem, si alioqui dolor sit sufficiens, & qui orationis exercitium non incœpit, rogo ob amorem Domini nostri, vt non dimittat. Non est vt hic timeat, sed vt benè desideret, quia licet eousque non progrediatur, vt omnino perfectus fiat, & gustet, quod perfectis solet concedere Deus, ad minus cognoscet, quomodo ad cœlum peruenire poterit, & perseuerando spero in misericordia Dei, quod mercedem recipiet: quia oratio mentalis, alia non est, quam tractare de amicitia, quando vnus solus cum alio quem scimus nos amare, tractat, & si vos adhuc non amatis, & ille qui nos amat in amore persistit, & amantis conditiones requirit, & in natura nostri Saluatoris scimus, quod nullus sit inueniri defectus, & nostra è contrario sit vitiosa, sensualis & ingrata, eo peruenire non possumus, vt ipsum in tantum amemus, cum non sit nostræ conditionis, sed videndo magnam utilitatem in tenendo suam amicitiam & amorem quem habet, pœnam diu & libenter sustinemus, cum ipso manendo qui longè à nobis differt.

O bonitas Dei nostri infinita. O delitiæ Angelo-

gelorum, quomodo languere amore desidero, quando me à te amari sentio. Et quomodo certum est quod tu ô Domine cum illo velis manere, qui pati non potest, vt cum illo maneat? Quam bonus es amicus, tu, ô Domine? Quem amorem non ostendis animæ nostræ? Et sustinendo expectas, vt tuæ conditioni conformetur. Et interim eius conditionem supportas, & in pretio habes illud breue tempus, in quo te amat, nec non per paruum dolorem obliuisceris, quod te offendit. Clarè hoc ipsum in me vidi, & nescio ob quam causam, ô creator meus, totus mundus non studet, vt ad te veniat, per huiusmodi singularem amicitiam.

Pessimi quidem, tuæ non sunt conditionis, attamen ad te venire deberent, vt boni fiant, quò ipsis satisfacere possit, manendo vna tecum, & tu cum ipsis ad minus omni die per duas horas; licet cum tua interim Maiestate non sint, nisi cum mille mentis diuagationibus & mundi curis; sicuti & ego faciebam. Nescio quid timeant, qui mentales orationes facere non audent, & ignoro de quo sibi timeant. Laborat quidem Diabolus, vt malum operentur, vtque operando, expauescant, non cogitando quantum D E V M offendunt, & illi debeant. Quod verò sit infernus & paradyfus, & quales pœnæ quas pro nobis CHRISTVS est passus, hæc mea fuit oratio, cum in istis essem periculis, & per spacium vnius anni horam citò finiri desiderabam, po-

tius quam ad alia bona me conuerterem, & libentius aliquid aliud sustinuissem, quod maiorem habuisset pœnam, quam orationi vacare: & certum est, quod tam fuerit vehemens illa tentatio, quàm mihi Diabolus, aut mea mala consuetudo induxit; vt me orationi dare non potuerim. Quando oratorium ingrederer, eram planè malincōf ica & inepta ad orandū, ita quod me ipsam quodammodo cogere debuerim, sed vltimò Deus me adiuuit. Et posteaquam mihi ipsi quādam intulisset violentiam, maxima est subsequuta quies & consolatio. Sit itaque quispiam sibi conscius, sicuti ego eram & nihilominus me tanto tempore sustinuit, & vt apertè videtur, quod me iuuerit, quò saluari possem; quis erit, licet sit pessimus, qui timebit? Quia quantumuis peccator sit, non tot annis in peccatis perseuerabit, postquam à Deo tot gratias recepit. Et quis desperabit, posteaquam me tam diu expectauit, desiderando & procurando aliquem locum & tempus, quo mecum manere posset, idque sæpius contra meam voluntatem. Modò si illos Deus qui ipsi non inserviunt tantopere iuuat, & oratio sit necessaria: & non possit aliquis in veritate aliquod exinde damnum expectare, si facit, quod potest: & vt vnusquisque Dei misericordiam cognoscat, & vtilitatem quæ ex eo prouenit, quando totaliter orationem & lectionem, non derelinquit. Hic referam, quia multum iuuat scire quales insultus Dæmonium facit & colluctationes, vt animam nostram perdat:

dat:

dat: & qua arte & misericordia Deus è contra
vtitur, vt animam sibi seruet, quo possit sibi v-
nusquisque consulere, & se à periculis custodi-
re, à quibus ego me non custodiebam; vtque su-
per omnia sciat Dei amorem quo quærit, vt ad
eum conuertamur. Ante omnia rogo, vt occa-
siones fugiant, qui si illis est irretitus, non potest
quis sibi confidere, vbi tot sunt inimici, qui
nos oppugnant, tantaque in nobis sit nos ipsos
defendendo, debilitas. Cuperem mihi hanc da-
ri gratiam, vt possem benè describere, in quali
anima mea fuerit carcere, in illo tēpore detrusa.
Credere enim non poteram grande non id ma-
lum esse, in quo mei Confessarij meam non ag-
grauabant conscientiam, prout in corde meo
sentiebam, quidam enim ex illis ad quem cum
scrupulo conscientia accedebam non mihi in-
terdicebant similes occasiones & conuersatio-
nes, licet haberem altissimas contemplationes.

Vltimò quando cum Dei fauore maiora in-
ciperem vitare pericula id successit, sed occasio-
nes non omninò fugiebam. Illi quia in me bo-
na considerabant desideria, & me multum ora-
tioni vacare, me satisfacere iudicabant, sed ani-
ma mea benè nouit id obligationi meæ non suf-
ficere, quæ plura debebam. Sentio verò mag-
nam compassionem ex his per quæ anima mea
transiuit, & de paruo adminiculo, quod à Con-
fessariis habebam, dicendo licita esse, quæ non
licebant. Pœna quam in concionibus sentiebam
non erat parua, afficiebar enim illas audiendo,

ita quod quando aliquos cum gratia & feruore concionantes audirem, particularem erga illos conceperim amorem, qui, vnde mihi prouenerit, nescio. Ex vna parte consolabar, ex altera affligabar, quia sentiebam me non esse talem, vt esse debebam. Rogabam Deum, vt me adiuuare dignaretur, sed in quantum modò mihi videtur, in me defectus erat, quia in omnibus suæ diuinæ Maiestatì non confidebam, me ipsam totaliter perdendo. Remedium quærebam, diligentiam adhibendo; sed me parum proficere intelligebam, nisi remota quam de memet ipsa habebam confidentia, totam meam spem & fiduciam in Deo posuissem, viuere desiderabam, & non viuebam, sed cum vmbra mortis pugnando, non habebam qui mihi vitam porrigeret, quam ego apprehendere ex me non poteram, ex ratione autem mihi non succurrebat, qui mihi vitam dare posset, posteaquam me toties ad se reduxit & ego illum dereliquerim.

CAP. IX.

Tractatur quibus medijs Deus inceperit eius animam excitare, & illuminare, in tantis tenebris, & dare gratiam ipsum deinceps non offendendi.

CV M iam anima esset defatigata, nihilominus mali mei mores me derelinquere noluerunt, licet voluerim. Contingit quodam die oratorium ingredi volens, in eo reperi
quan-